

Motion om att slopa procenten för pinnar för klass 1 och 2

Förslag:

Jag är övertygad om att agilitysporten i längden mår bra av att bibehålla/öka mångfalden och ett positivt klimat runt om tävlingsbanorna. För att kunna hålla tävlingar också i framtiden är vi beroende av att tillräckligt många är villiga att ställa upp som funktionärer. För att uppnå detta vill jag föreslå följande:

- Kriteriet för att få en pinne ska vara ett felfritt lopp inom referenstiden
- Ta bort procenten som idag ingår i kriteriet för att få en uppflyttningspinne i klass 1 och 2
- Behåll kriteriet för uppflytt mellan klasser, d v s 3 pinnar i klass 1 och 2
- Behåll kriteriet för att få diplom, d v s 5 pinnar i klass 1 och 2
- Behåll prispallen – snabbaste ekipage med lägst antal fel vinner o s v
- Behåll möjligheten att klassa ned hundar

Varför?

Systemet som det ser ut idag känns djupt orättvist. Det ser säkert olika ut i olika delar av vårt avlånga land, men min erfarenhet är att konkurrensen i vissa klasser är betydligt större än i andra. Då känns det ännu mer fel att det inte är den egna prestationen som avgör om man får en pinne eller inte utan detta är oftast helt beroende av vilka andra som har anmält sig till samma tävling och hur det går för dom. Låt ekipagets nivå avgöra vilken nivå de har möjlighet att tävla på, inte konkurrensen från övriga ekipage.

Alla ekipage har olika både förutsättningar och målsättningar. Vissa satsar på att vinna VM, andra har som dröm att ta sig runt en klass 1-bana. Jag önskar att alla ska känna sig lika välkomna att vara med på sina premisser. Som utvecklingen ser ut idag går det mot att många raser "slås ut" och det blir ett fåtal raser kvar som premieras vilket jag tycker är tråkigt. För att vi ska kunna fortsätta rekrytera nya agilityekipage tror jag att det är helt nödvändigt att man ska kunna komma in i tävlandet genom att tycka det är roligt att tävla med familjehunden. Och känner man att klass 1 eller klass 2 är en lagom nivå så ska man med gott samvete kunna stanna kvar på den nivån utan att känna att man stjäl pinnar från någon som har som målsättning att klättra högre upp i systemet.

Om man stryker procenten är det bara den egna prestationen som avgör ifall kriterierna för en pinne uppfylls eller ej, det blir helt oberoende av hur många som anmält sig i en klass och hur det går för dina medtävlare. Jag tror att det skulle gynna klimatet runt våra tävlingar att man helhjärtat kan glädjas åt varandras framgångar om det inte påverkar de egna möjligheterna att uppnå sina egna mål avseende pinnar och avancemang till en högre klass.

Jag är också helt för att du ska kunna klassa ned din hund som man kan göra idag när man känner att det börjar vara för ansträngande för hunden och därigenom möjliggöra en längre tävlingskarriär tillsammans med hunden. Men jag tycker det är helt vansinnigt att den mer rutinerade hunden då konkurrerar om uppflyttningspinnar med övriga hundar i den klassen. Jag har fått höra många gånger "om de inte kan slå min gamla SM-hund har de inte i en högre klass att göra" och det gör mig lika provocerad varje gång. Stryker man procenten för uppflytt så är detta problem ur vägen.

Egna erfarenheter

Jag började tävla 2017 med min flattik och fastnade snabbt för denna sport som både jag och min hund tycker är så otroligt rolig. De första åren hade vi som ambition att någon gång ta oss runt en bana utan att diska oss, därefter blev målsättningen att ta oss runt felfritt. Så småningom blev siktet inställt på att plocka pinnar, sikta mot diplom och ta oss upp i klass 2.

Vi bor i Norrland, och antalet tävlingar i närområdet är begränsat. Min gräns för när jag tycker att det är för långt att åka på en tävling ligger runt 25-30 mil. I majoriteten av tävlingarna som vi har varit med på har vi inte varit fler startande än att det bara har delats ut 1 pinne. Vi tävlar i XL. Min tik är snabb och ingen hund som man direkt joggar runt en bana med, men hon är inte lika snabb som de snabbaste bordercollies som vi har mött.

Vi lyckades efter ett tag nå vår målsättning att ta diplom i Ho1 och gick efter det upp i klass 2 i hopp. Det kändes också rätt snabbt som att klass 2 var helt rätt nivå för oss att tävla på. Efter något försök började vi hitta rätt och började ganska ofta placera oss på prispallen i Ho2, men i agility var vi fortfarande kvar i klass 1 där vi bara fått ihop 2 pinnar. Antingen vann vi loppet på 5 fel (ofta inte fel på kontaktfälten, utan en bom som ramlade ned för att det kom en klo eller svans som rev ned den), eller också kom vi runt felfria men då var det alltid någon av de andra supersnabba bordercollie-ekipagen som också lyckades vara felfria så att vi blev utan pinne. Det här pågick under drygt två års tid. Till slut hade vi en hemmatävling där vi gick ut som ett av de första ekipagen och satte banan. Det var ovanligt många startande så hela 3 pinnar delades ut. När det var ett ekipage kvar låg vi på 3e plats. Sista ekipaget ut var stjärnan i vår egen klubb med sin nya hund, och jag kan säga att det inte kändes bra men jag kunde inte låta bli att hoppas att de skulle misslyckas. Jag tror att de fick 15 fel, och därigenom kunde vi äntligen få vår 3e pinne så att vi äntligen kunde få komma oss upp i klass 2 även i agility. Men bra kändes det inte och jag har fortfarande dåligt samvete även om det inte spelade någon roll för henne....

Efter att vi tagit oss upp i klass 2 kunde vi tämligen snabbt börja plocka pinnar där, och tog diplom i både Ho2 och Ag2. Min tanke var att vi skulle stanna kvar i klass 2 eftersom det kändes som en väldigt lagom nivå för oss, och min hund snart skulle fylla 8 år. Jag vill att hon ska hålla länge till så att vi kan fortsätta att tävla och ha roligt ihop. Hon är ju en stor hund, och jag ville inte utsätta henne för det ökade slitaget som fler svängar och högre höjder skulle innebära. Men när vi efter diplomen fortsatte att plocka pinnar kändes det inte OK att stanna kvar och stå i vägen för andra ekipage med målsättning att så fort det bara går komma upp i klass 3 och plocka SM-pinnar och cert.

En helg vi tävlade var vi med i 3 hopplopp där vi nollade alla 3 loppet. Det resulterade i 2 vunna lopp och en fjärdeplats, totalt 2 pinnar. Det ironiska var bara att det var det sista loppet där banan passade oss bäst och vi gjorde vår i särklass bästa prestation som vi blev 4a och utan pinne.... Jag roade mig med att kolla upp de bordercollie-ekipage vi tävlade mot i den tävlingen – alla hade samma antal felfria starter som antal pinnar. Vi måste alltså antingen överprestera eller vara beroende av andras misslyckande för att vi ska kunna nå våra pinnar och det känns inte OK. I samma tävling var alla på prispallen felfria i alla tre loppet, men bara 2 pinnar delades ut per lopp...

Att det är lättare att plocka SM-pinnar än att få avancera från klass 1 till klass 2, som det varit i vårt fall, känns helt absurt. Om motiveringen till att inte slopa procenten skulle vara att det då blir för många ekipage i klass 3 kan man ju hellre tigha till referenstiderna, men snälla låt det vara den egna prestationen som avgör vilka banor som man får möjlighet att tävla på, inte vilka andra ekipage som man tävlar mot.